

U INTERMEZZU SVJETOVA

Čovjek je u svojoj biti *odnos*. To znači da on nije neko nešto, neko u sebi gotovo, dovršeno i zaokruženo biće, koje bi se još uz to moglo i odnositi spram nečega drugog. Naprotiv, čovjek jest *samo* u odnosu i po odnosu. Strogo gledano on i nema neku bit, u smislu postojane, jednom zauvijek ustanovljene, stalne naravi i ustroja. Njegova je bit naime takva da se svagda rađa i tek privremeno (epohalno) ustaljuje upravo u odnosu i iz odnosa, da bi potom – ponovno u odnosu i iz odnosa – postajala drugom i drukčijom.

Spram čega je čovjek u odnosu? Spram drugog čovjeka, spram sama sebe, općenito spram bića. Ali ni bića nisu naprosto postojeća, u sebi gotova i dovršena, već i sama jesu svagda tek u pojavljivanju, nastupanju, pristupanju, nadolaženju, susretanju, ili pak odmicanju, povlačenju, prikrivanju, nestajanju. No prije svega, da bi se uopće mogla pojaviti, da bi ih se uopće na koji način moglo sresti, bića trebaju nešto poput prethodno rastvorene čistine, poprišta i »igrišta« svojeg pojavljivanja i prikrivanja, prisustva i odsustva.

Čovjek se, doduše, ponajprije i najčešće odnosi spram mnoštva bića u njihovoj stalnoj mijeni, u igri njihova nastupanja i odstupanja, no može se – i to je ono što ga čini iznimnim među bićima – odnositi i spram same iskonske čistine u koju bića nailaze da bi prisustvovala i iz koje se povlače u odsutnost. U tradiciji filozofije ta je svem zbiljskom biću prethodeća čistina najčešće bila shvaćena kao 'mogućnost', te je na primjer u transcendentalnom filozofiranju odnos spram nje bio prepoznat kao nužni uvjet sveg iskustva bilo koje pojave uopće.

I biće je, i to baš kao biće, to što svagda jest tek u odnosu i po odnosu. Da bi uopće bilo, mora se i ono odnositi spram izvorne otvorenosti i čistine mogućeg prisustva i odsustva, a time i spram čovjeka, koji je pak sa svoje strane bitno upućen upravo na tu otvorenost. Jer čovjek se, rečeno je, u svojem svakodnevlju bavi gotovo isključivo onim zbiljskim, ili pak moguće zbiljskim, no može se, u iznimnoj zgodi – postajući time i sam izniman i budeći u sebi iznimnost čovjeka kao takvog – prvotnije, premda nikad isključivo, odnositi i spram same one čiste mogućnosti pojavljivanja svega, spram iskonske čistine sveg prisustva i odsustva. U tom odnosu više nije upućen ni na koje i ni na kakvo biće, nego na samo ono biti u svakom mogućem biću, na 'bitak'.